

но той бѣ почти мъртъвъ. Съ едната си ръка направил едно малко движение, а слѣдъ минута поотвори страшно очитѣ си. Потъ бликна по лицето му, като каза съ съвсѣмъ слабъ гласъ: »Реджа едеримъ, казанларма башлаинъ. ')

— Защо не се прѣдаде доброволно, ами поиска да ни убивашъ? го запитахъ.

— Сгрѣшихъ, отговори той съ твърдѣ слабъ гласъ.

Другаря Андонъ бѣше уловилъ коня за юздата и казваше, че имането на арнаутинъ, пакъ на арнаутинъ прилича. Въ дисагитѣ на коня имаше череши. Всѣкой си взема. Дружината ни понаближи, когато Куковъ за насърчаване ужъ било, извади ятагана си и почна да кълца късъ по късъ тѣлото на арнаутина прѣдъ дружината, а слѣдъ това, като оставихме обезображения трупъ отъ лѣва страна на пътя въ нивата, продължихме. Слѣдъ единъ часъ, прѣдъ насъ стоеше селото Бутанъ. Прѣди да влѣземъ, вѣнъ или, ако искате, на края на селото, съгледахме трима старци при 60-70 год. възраст, облѣчени въ празнични дрѣхы, да държатъ китки отъ цвѣтя. Това значеше, че идѣха да ни посрѣщатъ. Ботевъ и Войновски, като ги съгледаха, слѣзоха отъ конетѣ си и весело се приближиха до старцитѣ на които направиха учтивъ поклонъ, слѣдъ което поеха киткитѣ и почнаха да се разговарятъ, който разговоръ се свърши съ десетина думи. Настигна ги дружината съ пѣсни. Ботевъ остави старцитѣ, повѣде ни край селото и ни остави на юго-източната му страна до самата рѣка Огоста, прѣдъ бакалския дуканя. Бакалина почна да раздава на момчетата вино, ракия и тютюнъ. Почти всички отъ момчетата бѣха навлѣзли вътрѣ. Ботевъ стоеше прѣдъ дуканя на площада неподвиженъ и умисленъ. Той захвърли киткитѣ въ Огоста, която небрежно ги поднесе надолѣ, заедно съ сметъта. Слѣдъ малко

---

1) Моля ви се, на дѣцата ми ме подарѣте,